

BORÓKA VILÁGA

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.
Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.
Telefon: +36(30)499-34-77
E-mail cím: info@alkosoft.hu
Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint
Kiadás dátuma 2021.
ISBN: 978-615-6361-70-7

BORÓKA VILÁGA

írta: Fecske László

1. Boróka háza

Túl a Sövényvároson, túl a Gombaerdőn, de még a Kígyóvölgyön is keresztülágva volt egy aprócska falu az erdő szélén, a magas Hullámhegy lábainál. Ezt a falut Akác völgynek hívták.

Azért kapta ezt a nevet, mert a települést hatalmas akácerdő vette körül, másrészt pedig egy völgyben húzódott. A Hullámhegy legtetjén, amely sötét volt és elhagyatott, egyetlen ember élt, mégpedig Boróka, a boszorkány.

Lent a faluban mindössze száz ember lakott. Ők még sohasem találkoztak Borókával. Csupán régi legendának vélték a boszorkány létét. Néhányan azonban szentül meg voltak győződve arról, hogy Boróka igenis létezik.

– Én egyszer már hallottam a nevetését, amikor gombát szedtem a hegy tövében – állította Csizma Mihály, a falu cipésze.

– Én pedig láttam az árnyékát, amikor horgásztam a Kurta-tóban. Ott repült el fölöttem a seprűjén – bizonygatta Forgács Elemér, a falu asztalosmestere.

– Én pedig éreztem az illatát – mondta Tüske Aladár, a falu kertésze.

Azt, hogy milyen is lehet egy boszorkány illata, azt bizony senki sem tudta. Az emberek csak találgattak, locsogtak, fecsegték össze-vissza. A régi falusiak sokat meséltek arról, hogy a boszorkányok ritkán fürdenek, éppen ezért nekik nem is illatuk, hanem inkább szaguk van.

A faluban mindenkinek volt valamilyen szakmája. Minden ember értett valamihez. Élt ott kéményseprő, ács, kőműves, szakács, fodrász, de még hordókészítő is. A házak kicsik voltak, ámde roppant otthonosak. Az emberek a munkájuk mellett sokan földműveléssel és állattartással foglalkoztak. A faluban volt egy iskola, és egy öreg templom is, amelyet még a múlt században építettek a település egykori lakói. A templomtornyot egy magányos denevér

lakta, aki gyakran repült fel a hegyre éjszakánként, s minden titkot tudott a hegyről, mi tudható. Az emberek el is nevezték a falu egyetlen denevérét. – RUDOLF! – így kiabáltak neki a falu főteréről nem egyszer, de Rudolf ki se dugta az orrát a biztonságot és kényelmet nyújtó, sötét templomtornyóból, csak amikor már besötétedett. Emiatt a denevért az emberek annyiszor láthatták, akárcsak a legendának vélt boszorkát.

A gyerekek néhanapján fel-felszöktek a hegyre, mit sem törődve azzal, hogy él-e ott boszorkány, avagy sem. De a Hullámhegy legtetjén, még senki sem járt, kivéve persze a négy fiatornyos templom tetőszerkezetében lakó, nappal lustálkodó, éjjel pedig igen aktív életet élő Rudolfot. A hegyre egy görbe út vezetett fel, egészen a csúcsig. Az út két oldalán tüskés bokrok, és nagy koronájú, magas fák meredeztek.

Egy nyári reggelen Palkó, a falu legkíváncsibb gyermeke elhatározta, hogy ő bizony felmegy a hegy legtetjére. Bátorságát bizonyítandó, hogy egyes-egyedül vágott neki az útnak. Palkó sovány legényke volt, s bár ránézésre bajkeverő fiúcskának tűnt, mégsem volt az.

Sőt, kifejezetten jóra való gyerkőc volt. Tisztelet-, és kötelességtudó, de amellet roppant kíváncsi természetű. A szülei nagyon büszkék voltak rá, hiszen a tanulás után mindig készséggel segédkezett a ház körüli munkákban. Hétfévenként felsöpörte az udvart, kecskét

fejt, őrizte a tehenet, s még hosszasan lehetne sorolni azokat a munkálatokat, amelyeket becsületesen elvégzett. De nemcsak ő; a falu legtöbb ifja hasonló nevelésben részesült. Ezért is volt állandóan maszatos a gyerekek képe, és a szakadt ruházatuk is arra utalt, hogy itt dolgos gyermekek élnek.

Palkó bátran szedte a lábát az egyre meredekebb hegyoldalon. Szétálló hajfürtjei állandóan beleakadtak a hegyen össze-vissza kinőtt szederbokrok ágaiba. De Palkó mit sem törődve ezzel csak ment, araszolt fölfelé. Jobban hajtotta őt a kíváncsiság, mintsem hogy visszafogta volna őt a félelem.

Az eleinte virágos hegyoldal hamar komor labirintussá vált. Palkó egyre feljebb és feljebb ért, s hiába volt nappal, a sűrű, magas fák miatt olyan érzése volt, mintha leszállt volna az éj. Hirtelen nyávogásra lett figyelmes, majd egy fenyőfa sűrű ágai közt megbúvó huhogó bagoly ijesztette meg. Ennek ellenére a fiú továbbment.

Vastag, ágas-bogas bokrok állták az útját, amely alatt épphogy át tudott furakodni. Felállt, lesöpörte a ruhájáról a tüskéket, s nyomban hátrahőkölt, amint megpillantott egy előtte magasodó, öreg faházikót. A házikó tetején egy ferde kémény düledezett, amelynek tetőcserepei olyan viharverték voltak, mintha egy tornádó söpört volna végig rajtuk. A teraszt - amelyen végigtekintve megállapíthatjuk, hogy egykor szebb korokat is megélt, most - farontó bogarak tucatjai igyekeztek minél hamarabb szétrágni. Szépen kiesztergált korlátjai tele voltak szúrágta lyukakkal.

Palkó ide-oda vetette a tekintetét, de nem látott senkit, ezért hát közelebb lépett. Bekukucsált a koszos ablakok egyikén, s próbálta szemügyre venni a ház belsejét, de odabent olyan sötét volt, hogy szinte semmit sem látott.

– Bemegyek. Be én – határozta el magát bátran, s azzal lenyomta a bejárati ajtó görbe rézkilincsét, és belépett az ismeretlen házba.

Megkönnyebbülve tapasztalta, hogy odabent nincs senki. A ház egyetlen nagy helyiségből állt.

– Mi ez a bűz? – fintorgott Palkó, s befogott orral nézett körül.

A kunyhó egyik sarkában nagy, kopott, fekete üst rotyogott egy kialvás előtt álló, de azért még szépen lobogó tűz fölött. Mindenütt pókhálók lógtak, s a padló tele volt megsárgult papírfecnikkel, és koszos ruhadarabokkal. Egy nagy hintaszék himbálózott nem messze az üsttől, mintha pár perccel ezelőtt még ült volna benne valaki. Fölötte egy díszes kakukkos óra próbálta mutatni az időt, ferde mutatóival. Kis ajtaja félig nyitva állt, a kakukk valószínűleg bent ragadt, vagy talán csak duzzogott, és nem volt hajlandó ebbe a rumlis helyiségbe belekakukkolni. Az egyik falon egy plafonig érő könyvespolc rogyadozott a rápakolt több tucatnyi könyvtől. Némelyik polc már rég le volt szakadva, csupán az alatta lévő könyvek tartották vissza a fájdalmas zuhanástól. Palkó odament, kivett egy keményfedelű kötetet, s belelapozott.

– Micsoda ősrégi könyvek. Ez valami naplóféle lehet – elmélkedett, s közben elolvasta az egyik oldalon található feljegyzést. – Ma végre sikerült fellelnem a sáros ribizlit. Egészen Göröngyföldre kellett érte repülnöm. Soha nem láttam még ilyen élénk színű gyógynövényt.

Palkó elgondolkodott. Mi lehet az a sáros ribizli? És hol van az a Göröngyföld? Tekintete a többi könyv gerincére tévedt. Olvasni kezdte a címeiket.

– Pukkancsok, avagy különleges gombafajták. A repülés tudománya. Hogyan főzzünk a tüzes fűből levest? Varázsporok kövekből. Kerüld ki a villámokat! Miféle könyvek ezek? –
ámuldozott a fiú.

– Ezek varázskönyvek – szólalt meg valaki a háta mögött.

Palkó ijedtében kiejtette a kezéből a naplót, amely a korhadásnak indult fapadlóra esett, felverve maga körül a vastagon terített port. Lassú mozdulattal fordult meg. A szája is tátva maradt, amikor megpillantotta a ház lakóját, az öreg boszorkát. Hosszú, zöldesbarna szoknyája majdnem súrolta a padlót. Az egész öregasszony alig volt magasabb a fiúnál. Csupán a karimás, csúcsos, sötétlilás fejfedője miatt tűnt nagyobbnak. Barna kötött pulóverén itt-ott lyukak tátongtak. Arcra pedig kiköpött boszorkánynak tűnt a ruházata nélkül is. Nagy, kampós orra, és mélyen ülő szemei voltak, s ráncok sokasága szabdalta bőre minden szegletét.

Mintha játékból összegyűrték volna az arcát, és úgy maradt volna.

– Hé-kás! A naplóm! – csattant fel a banya. – Nem tudod, hogy nem illik beleolvasni más élettörténetébe? Ez magánügy.

– Bocsánat! Nem tudtam. Én csak... én csak...

– Na, ne dadogj itt nekem, nem vagy te dugattyú! Ha már itt vagy, ülj le egy kicsit!

Tudod, ide nagyon ritkán jön vendég. Olyan ritkán, hogy sosem.

Palkó épp bele akart ülni a hintaszékbe, amikor a boszorkány ismét leteremtette őt.

– Oda ne! Az az én helyem. Erre a sámlira ülj! – mondta a fiúnak, s kihúzott az egyik szekrény mögül egy ócska ülökét, ő maga pedig belezuhant a jó öreg hintaszékébe. – Na, mesélj! Hogy kerültél ide, fiacskám?

– Én... én lent lakom a faluban. Eddig még senki sem mert ide feljönni.

– Á, értem, és úgy gondoltad, hogy te leszel az első, aki ezt meg meri tenni. Szóval, te ilyen bátor legény vagy?

Palkó nem szólt egy szót sem. Megszeppenten ült a sámlin. A banya határozott megjelenése, és titokzatosnak tűnő magatartása megrémisztette őt. A fiú azon gondolkodott, hogy mennyire buta ötlet volt idejönni. Egy pillanat alatt megszűnt bátornak és kíváncsinak lenni. Mennyivel bölcsebb döntés lett volna Akácvölgyben maradni, s káposztalepkéket kergetni az udvaron, vagy a többi gyerekekkel együtt kergetőzni a falu főterén. De nem! Ezúttal Palkó bátor akart lenni, és ezért tett is. Egyedül mászta meg a hegyet, s most itt ül a hegytetőn élő boszorkány házában.

– Na, ne nézz rám ilyen ijedten! Nem vagyok én annyira csúnya... vagy mégis?

A boszorka félrefordította a fejét, és a falon függő tükörbe nézett, amely ritka domború mivolta miatt erősen torzított a beletekintő arcán.

– Te jó ég! Tényleg csúnya vagyok. Vagy csak a tükör torzít?

Palkó zavarában kuncogott egyet, majd megszólalt.

– Nem tetszik csúnya lenni. Az, hogy valaki idős és ráncos a homloka, még nem jelenti azt, hogy csúnya is az illető – úgy gondolta, ha bókolni próbál a boszorkának, javíthat a helyzetén, és talán nem fog történni vele semmi rossz, bár afelől fogalma sem volt, hogy mi történhet vele ebben a helyzetben.

A boszorka ügyet sem vetve a fiú megjegyzésére, tovább nézegette magát a tükörben, ide-oda forgatva a fejét, s közben folytatta gondolatai megosztását.

– Tudod, hogy az emberek miért nem szeretnek a tükörbe nézni?

Palkó a fejét rázta, jelezve, hogy nem tudja.

– Azért, mert félnek belenézni a tükörbe. Ugyanis ott a saját arcukat látják. És ha jó néhányan szembenéznének önmagukkal, nemigen tetszene a látvány. Nem akarlak megijeszteni, csak elmélkedem. No, és miért nem mert ide feljönni eddig még senki sem? – kérdezte ismét a fiú felé fordulva.

– Azt hiszem félnek öntől – mondta ki halkán a fiú, közben remegni kezdett az alatta lévő székkal együtt.

Boróka hangosan felnevetett. Úgy, ahogy a boszorkányok nevetni szoktak. Zakatolt a kárörvendőnek tűnő hangja, akár egy gőzmozdony. Palkó ettől rettenetesen megijedt. Azt hitte, hogy a boszorka örül annak, hogy félnek tőle az emberek.

– Szóval annak a híres nevezetes Akácvölgynek a lakói tartanak tőlem? Ez nevetséges.

– Miért? – értetlenkedett Palkó. – A néni szerint nincs rá okuk? A boszorkányok gonoszak – de amint ezt kimondta, már meg is bánta.

Boróka elkomolyodott.

– Először is nem vagyok néni. A nevem Erdei Boróka. Másodszor pedig nem vagyok gonosz. A gonosz boszorkányok már rég eltűntek a föld színéről. Manapság már csak jó boszorkányok léteznek.

– Ezzel azt tetszik mondani, hogy más boszorkányok is vannak Boróka nénin kívül?

– Még szép. Ketten laknak a Sövényvárosban, hárman a Kígyóvölgyben, és még többen Göröngyöldön. S ha még Boszorkányvárost is megemlíteném... na, de inkább hagyjuk. Azt hitted, én vagyok az egyetlen?

– Én nem... eddig önről sem tudtam. A falubeliek is csak sejtették, hogy ön létezik.

– Akkor mostantól már tudni fogják, mégpedig tőled, nem igaz? Biztosra veszem, hogy ha hazatérsz, beszámolsz nekik rólam.

– Ha arra tetszik kérni, hogy ne mondjak egy szót se, becsületszavamra hallgatni fogok! – tett ígéretet Palkó.

– Ugyan már. A legközelebbi házig se bírnád ki. Mindent kifecsegnél. Nem kell hallgatnod! Mesélj rólam nyugodtan, bárkinek! Legalább tudni fogják, hogy élek. Az én ajtóm senki előtt nincs bezárva. Sajnos eddig ember még nem látogatta meg a házam, rajtad kívül.

És ne remegj már nekem, mint a kocsonya! Mondtam már neked, hogy én jó boszorkány vagyok. Nincs mitől tartanod. Bár megértelek. Az én helyedben valószínűleg én magam is be lennék rezelve.

– Akkor nem is tetszik haragudni, hogy ide jöttem? – kérdezte a fiú.

Boróka elmosolyodott. Felugrott a hintaszékéből, amely a boszorka nélkül is folytatta a hintát, odasétált a rogyadozó könyvespolcához, és levett róla egy kartonfedeles könyvet.

Finoman lefújta róla a port, és odanyújtotta a vendégének.

– Fogd! Ezt neked adom ajándékba. Csak amiért meglátogattál.

Palkó azt sem tudta, mit mondjon. HÉTKÖZNAPI NÖVÉNYEK, AMELYEK GYÓGYÍTÓ ERŐVEL BÍRNAK – ez állt a könyv fedelén. Megfontolt mozdulattal nyúlt a nem várt ajándékért, s bármennyire is szerette volna, még mindig nem tudott őszinte mosolyt erőltetni az arcára.

– De legközelebb ne surranj be, hanem kopogj, vagy hangosan kiabálj! Általában mindig itt tartózkodom a közelben. Ritkán utazom el.

Palkó bólintott, megköszönte az ajándékot, majd búcsút vett Borókától. A könyvet magához szorítva rohant, vissza a faluba. Gondolatai ide-oda cikáztak, miközben a napfényt

eltakaró sűrű fák miatt el is felejtette, hogy nappal van. Össze is zavarodott, amikor kiért a labirintusszerű bozótosból, s újra a hegy lábánál elterülő virágos réten találta magát. A nap sütött, és csicseregtek a madarak. Palkó már azt sem tudta, hogy álmodta-e az egészet, vagy sem?

Meglepetésére a barátai nem hittek neki. Megmutatta nekik a könyvet is, de hiába. A falubelieket is megosztotta a fiú története. Volt, aki elhitte, volt, aki nem. De megbizonyosodni egyikük sem mert róla.

Palkó aznap este kétségek közt tért nyugovóra. Mit lehet ilyenkor tenni? – gondolta. Végül elterelte gondolatát a többiekéről, s csakis Boróka járt az eszében. Azzal a nyugodt gondolattal hajtotta álmra a fejét, hogy van egy új barátja, akit - ha lesz rá alkalma - ismét meg fog látogatni.

2. Szilánkos Amália

A Hullámhegyet azért hívták Hullámhegynek, mert hosszú és hullámos volt, akár egy végtelen tenger, vihar idején. A mókusok imádták a Hullámhegyet, mert telis-tele volt dió- és mogyorófákkal. Ha eljött a tél, nem kellett kilométereket ugrálni a legközelebbi mogyorósért, egy nap alatt össze lehetett gyűjteni a télire való tartalékot. A Hullámhegy másik tulajdonsága volt, hogy rengeteg gomba termett az erdeiben.

Boróka épp gombaszedő napot tartott. Az idő kissé az őszebe fordult, nagy felhők gyülekeztek. A boszorkány ezzel mit sem törődve sétált a fák között kis kosarával a vállán, s közben a földet pásztázta. Egy több mint százéves tölgyfa mögött rá is talált azokra a gombákra, amelyeket keresett.

– Á, a pukkcancok! Hát itt vagytok. Már el is felejtettem, hogy ide telepítettek benneteket.

Ezeknek a gombáknak nagy, halványkékes, szinte foszforeszkáló kalapja, és vaskos tönkje volt. Teljesen eltért a többi gombafajtától. Érdekes illatát már messziről lehetett érezni.

– Medvemorgós jó reggelt kívánok! – köszönt rá Borókára egy másik boszorkány, aki a seprűjével ereszkedett épp alá, a magasból. – Gombát, szedünk, így kora reggel?

– Ó, Szilánkos Amália az én vidékemen. Örvendek a szerencsének! – köszöntötte Boróka a régi ismerősét. – Csinárliget nagyon messze van innen. Sokat utazhattál. Minek köszönhetem a látogatásodat?

A másik boszorka közelebb lépett, seprűjét nekitámasztotta egy bokornak, s letelepedett a fűbe. Hegyes orrú cipellőjével, piros színű, rojtos szoknyájával, élénkzöld pulóverével, és sárga fejfedőjével úgy nézett ki, mint egy farsangi bálba készülő, nagyra nőtt papagáj. Arcán szomorúság ült ki.

– Segítségért jöttem hozzád, Boróka. Szeretted cirmosom, Hógolyó, betegségben szenved. Te vagy a környék legnagyobb gyógyító erővel rendelkező boszorkánya.

Boróka letette kezéből a kosarát, s közben ide-oda rázta a fejét.

– Mondtam neked annak idején, hogy ne fogadj be hófehér szőrű macskát a házádba. Az csak bajt hoz a magunkfajtákra. Egy vérbeli boszorkány mellé feketeszőrű macska dukál.

– Igen, tudom, de annyira megszerettem – mondta Szilánkos Amália. – Soha semmi bajt nem hozott még a fejemre. Kérlek, segíts megmenteni az életét!

Boróka lehajolt, és óvatos mozdulattal kihúzott pár pukkansot a földből, amelyeket a kosarába dobott.

– Begyűjtök néhány gombát, aztán elsétálunk a házamba. Csinálok egy főzetet, amely segít azon a fehér jószágon. Nem kell aggódnod!

Amália örömeiben felpattant, és Boróka nyakába ugrott.

– Köszönöm, köszönöm! Tudtam, hogy számíthatok rád. Máris segíték szedni ezeket a... de hát miféle gombák ezek?

– Ez a gombafaj az én kísérletezéseim eredménye – büszkélkedett Boróka. – De a keresztezés folyamata titkos! Erről ne is faggass, mert senkinek nem adom ki!

Amália többé egy szót sem ejtett a gombákról. Immár víg kedéllyel szedte a különlegességet, Borókával együtt.

Az ég azonban nem volt ilyen víg kedélyű. A komor felhők összecsókolóztak, majd keserves sírásba kezdtek, amelynek a két banya itta meg a levét... azaz az esőjét. A hirtelen cudarrá vált időjárás azonnali távozásra készítette őket. Szilánkos Amália felkapta a seprűjét, és követni kezdte az erdő sűrűbb része felé futó Borókát.

– Merre van a kunyhód? – kiáltott utána.

– Itt, a közelben. Pár perc és ott vagyunk. Kövess!

Az apró esőcseppek egyre kövérebbekké váltak. A fák némileg felfogták a viharos szelet és a csapadékot, de azért még így is kapott belőle rendszeren a két boszorka. Seprűn repülve ugyan hamarabb hazaértek volna, de Boróka házatól csakugyan csekély távolságra voltak.

Fürge mókusok ugrottak be az odúikba, nyuszik bújtak be az üregeikbe, s az erdő énekesmadarai is elrejtőztek a fészkeikben, a mérges időjárás elől. Miután az erdei állatok biztonságos helyre vackolták be magukat, hangos nevetésekre lettek figyelmesek, amelyeket nagy dörgések, és villámlások kísértek. De hogy kik nevettek? Boróka és Amália. A boszorkányok ugyanis köztudottan imádják az erős viharokat. Az olyan időjárást, amelyik letépi az emberről a ruházatot, meggömbíti a fákat, megtáncoltatja a madarakat, s átfesti az egész égboltozatot vörösre, lilára, sötétkékre és feketére. Az effajta természeti jelenség a banyáknak valódi érzelmi koktél. Teljes szívüket áthatotta a viharossá vált időjárás. Odáig voltak ezekért a pillanatokért, de azért teljesen bőrig ázni ők sem szerettek.

Nem jártak már messze a házikótól, amikor Amália hirtelen elterült a földön.

– Á! – ordította hangosan, ugyanis a jobb bokája megsérült.

– Mi történt? – fordult vissza hozzá Boróka.

– Beleakadtam egy kiálló gyökérzetbe – nyögte a másik boszorka.

Boróka a földre dobta a batyuját, s a szakadó esőben megvizsgálta Amália bokáját. Amint óvatosan megtapogatta a sérült végtagot, mindketten mély morgásra lettek figyelmesek.

– Mi ez a hang? – kérdezte Amália.

Boróka felegyenesedett és megfordult.

– Már csak ez hiányzott – mondta lehangoltan, ugyanis néhány méterre tőlük egy farkas nézett velük farkasszemet.

A földön heverő boszorka majdnem elájult ijedtségében.

– Ebben az állapotban még repülni sem tudok – jelentette ki.

– Te csak maradj ott, ahol vagy! – parancsolt rá Boróka. – Ez Tűfog. A Hullámhegy hírhedt farkasa. Hallottam már róla, de még sohasem volt alkalmam összefutni vele. Roppant veszélyes jószág.

Amália teljes testében remegett, ami fura látvány volt pont egy boszorkától. Boróka lassú, határozott mozdulattal lépett odébb, hogy elérje a földön heverő seprűjét. Már éppen megmarkolta, amikor Tűfog ráugrott. A banya a seprűvel csapta odébb az acsargó farkast, aki háromméternyi hempergett az avarban, de aztán pillanatok alatt talpra állt ismét, s még dühösebb tekintettel meredt a két öregasszonyra.

– Boróka! Én félek – suttogta Amália.

– Ne aggódj! Én megvédelek. Ismerek egy varázsigét, amelyikhez nem kell varázspálca sem. Csak az a baj, hogy nem jut eszembe a versike másik fele.

Boróka a szakadó esőben, a seprűjét fegyverként maga elé tartva olyan erőt sugárzott, amely Amáliát némi megnyugvással töltötte el. A farkas mit sem tudott arról, hogy ez a két anyóka különleges varázslatokkal bír, amelynek birtokában több tucat farkassal is el tudnának bánni. Ámde ez a helyzet most másmilyen volt. Amália sérülése és a kedvezőtlen időjárás gondolkodásra készítette Borókát. Vészhelyzetben még egy tapasztalt boszorkának is nehéz megfelelően dönteni. Márpedig Boróka az utóbbi években nemigen volt veszélyhelyzetben.

– Jó kutya – nyöszörögte Amália halkán.

– Ez nem kutya. És a jótól is távol áll – mondta Boróka. – Meg kellene szelídíteni. Még hasznos is lehetne egy ilyen jószág a háznál.

– Megszelídíteni? Ezt? Csak nézz rá!

– A külső másmilyen, mint a belső. Azt pedig nem ismerhetjük. Nem tudhatjuk, hogy miket élt át ez a farkas, és azt sem, hogy milyen gondolatai vannak.

Tűfog többször körbejárta őket, majd ismét rávetette magát Borókára.

– Megvan! – kiáltotta Boróka, és kezeit a farkas felé nyújtva elhadarta a közben eszébe jutott varázsigét. – Birkagyapjú, tépett páfrány, legyél rögvest kezesbárány!

Amália ijedtében eltakarta az arcát. Csak annyit látott, mielőtt a szemei elé emelte kezeit, hogy Tűfog Borókán landolt. Az ugrás után hosszú csend honolt. Amália lassan leeresztette kezeit, s nem hitt a szemének. A farkas Boróka hasán gubbasztott, s jókedvűen nyalogatta a boszorka arcát. Mintha kicserélték volna a vérszomjas állatot.

– Ez bejött – mondta Boróka nevetve. Kezesbárány lett a szentem.

– Azt hittem végünk van – lihegte Amália, miközben feltápászkodott. – És most mihez kezdünk vele?

– Semmit. Visszamegy szépen az erdő sűrűjébe. Oda, ahonnét jött. Ennek a varázsigének a hatása csupán fél napig tart. De a szelídítés első lépésének megfelel. Igaz, Tűfog? – Boróka végigsimította a farkas vastag bundáját, akinek ez a kényeztetés roppant jól esett. – Emlékezz ránk! Mi nem jelentünk rád veszélyt. Most pedig eredj! Mars vissza, a területedre.

Tűfog mintha csak megértette volna Boróka szavait. Engedelmesen hátat fordított, és elszelelt. Az eső továbbra is szakadt, az ég nagy villámokat szórt, a két boszorka pedig folytatta útját.

– Itt is vagyunk! – kiáltotta Boróka, pár perccel később, s beinvitálta megrogyott házikójába a vendéget. – Mondtam, hogy közel lakom.

Mindketten kifacsarták a kalapjukból a vizet, megrázták a hajukat, és mosolyra húzták a szájukat az egyre hangosabb dörrenések hallatán. Boróka vizes borogatással látta el barátnője lábát.

– Ez aztán a jó idő! – harsogta Amália. – Micsoda parádé! Ilyenkor lehet érezni igazán a természet vad erejét. Szeretem, amikor az időjárás kissé felpofozza a földet. Olyankor magához tér minden, mi él e világon.

– Kicsinységünk a világban nagyra lesz, midőn mi magunk is táncra kelünk a természet elemeivel – állapította meg Boróka bölcsen.

Amália helyeslően bólogatott, majd tovább ábrándozott.

– Hej, amikor kislány koromban roptuk a táncot ugyanilyen jó időben fent, a Mérge-ormon. Mekkora élmény volt. És milyen hatalmasságok vonultak fel akkor ott, előttünk. A boszorkánytársadalom kiválóságai. Ott volt Börkesztyűs Izabella, Harántfogú Izidor, és a nagytiszteletű Rábadombi Kármén. Mindig is olyan nagy boszorkány szerettem volna lenni, mint ők.

– Ne aggódj, Amália, az lettél, hidd el! – mondta Boróka kedvesen, s közben nekilátott a gyógyító főzet elkészítésének. – Én is felnéztem rájuk. Magam is ott voltam több alkalommal a hegyen. Minket együtt neveztek ki boszorkánypalántának. Emlékszel? – Amália elmosolyodott, miközben ő maga is felidézte a kedves emléket, Boróka pedig tovább áradozott a régi időkről. – Engem is megigézett a nagyok varázsa. Az ember akkor lesz igazán boldog, ha a gyermekkori álmok egy nap beteljesednek. Sokan próbáltak letéríteni az útról, amin jártam, de én mindig csak a magam feje után mentem. Felnéztem a tehetségekre, és tapasztalathból mondom neked, a tehetség utat tör a tehetségtelenek által épített barikádon. Csak nagyon kell akarni, ennyi a titka. Nem bántam meg, hogy ezt a hivatást választottam, és szerintem te sem. Akiben gyermekkora óta benne vannak a varázslat iránti szenvedélyek, és vágyak, abból boszorkány lesz, és kész. De akikben semmi érdeklődés nincs a mágia iránt, de mégis szeretne közénk tartozni, azokból sohasem lesz igazi boszorka. Ez ősidők óta így van, és nem is lesz másként.

Boróka egy zsákhöz lépett, amelyből vékony szalmaszálakat vett ki. Az üst alatt lévő téglarakás közepére dobta őket, némi vastagabb faággal együtt, s elmormolt egy rövid varázsigét.

– Hamu alatt piciny parázs, segíts rajta bűvös varázs!

A szalmaszálak azon minutumban lángra kaptak, s csak égtek-égtek, egyre erősebben. Eközben Boróka poharakat és egy szalvétával letakart tálat vett ki az egyik szekrényéből.

– Pihend ki magad! Hosszú lesz az út hazáig. Egyél egy kis réti tepertőt! – Boróka levette a szalvétát a tálról, s barnára sült ínycséggel kínálta gyermekkori barátnőjét.

– Jól néz ki – mondta Amália. – Milyen töltelék van benne?

– Két napos varangybél – felelte Boróka.

– Nyám-nyám, a kedvencem.

– Italt?

– Köszönöm, kérek!

– Csak farkasüvöltőm van. Elég erős, józanító lötyty – mondta Boróka.

– Nem baj. Az most rám fér. Egyébként hogy keveredett ide az a farkas?
Boróka behuppant kényelmes hintaszékébe, és mesélni kezdett.

– Tűfog Kígyó völgyben született, ott is élt hosszú éveken át, de néhány éve átvándorolt ide, a hegyekbe. Mellesleg én neveztem el Tűfognak, mert olyan hegyesek a fogai, akár a tű. Hullámhegy tele van kisebb-nagyobb rágcsálókkal. Azokra vadászik. Neki ez a terület maga a paradicsom.

– Még jó, hogy mi boszorkányok vagyunk. Velünk nem olyan könnyű elbánni – mondta Amália. – Képzeld, mi lett volna, ha egy csapat turistával akad össze? Vagy gyerekekkel.

Borókának eszébe jutott Palkó, s a farkas miatt kellemetlen gondolatok cikáztak a fejében.

Miközben odakint az őszi reggel sötét pokollá változott, bent a boszorka házában kellemes meleg volt. Boróka sorra elővette a készítendő főzet hozzávalóit a szekrényéből, s egy hosszú fakanalat húzott ki egy mély fiókból. Amália csendben figyelte az életmentő folyadék készítését.

– Orkán folyondárt készítek a macskádnak – mesélte Boróka. – Kell bele kamilla, vihar szülte esőcsepp, tíz éves almafa porrá zúzott kérge, néhány mezei gyomnövény, na és persze ez a drága pukkancs.

– Te tudod – hagyta rá Amália. – Én a kotyvasztásban soha sem voltam nagy tudor. Az én erősségem az igézés.

– Valóban, hiszen három alkalommal is megnyerted az igézőviadalt – mondta Boróka elismerően.

– Jut eszembe, hol van a te macskád? – kérdezte Amália.

– Nekem... nincs macskám – felelte Boróka zavartan.

– Hogyan? De hiszen ez... ilyen nincs... hogy tud élni egy boszorkány macska nélkül? Nem vagy magányos? Én el sem tudnám képzelni az életemet Hógolyó nélkül.

– Elvagyok én egyedül is. No, meg hát, itt van nekem Gertrúd, akiről bevallom, gyakran megfélelkezem – Boróka a szekrény tetején alvó bagolyra mutatott, aki annyira beleolvadt a háttérbe, hogy alig lehetett észrevenni. – De a macskára visszatérve, azt kell mondjam, nem volt rá szükségem idáig. A magány rossz, de erőt ad és határozottabbá nevel. Persze ha erre kóborolna egy elhagyatott jószág, szívesen befogadnám. Csakhogy erre az erdei állatokon, az Akácvölgy templomtornyában élő denevéren, és egy kisfiún kívül még senki sem járt. Te is most jársz nálam először, pedig gyermekkorunk óta ismerjük egymást. Mióta ide költöztem, kissé megfélelkeztek rólam az ismerőseim.

Amália fülét megütötte a kisfiú megemlítése.

– Milyen fiúról beszéltél az imént? Te cseverészel a falubeliekkel?

– Csak egy alkalommal járt itt. Lent lakik a faluban. Kíváncsi volt rá, hogy élő személy vagyok-e, vagy csak amolyan falusi legenda – mondta nevetve Boróka. – Mintha nem is ember volnék.

– Nem félsz, hogy a falu lakói elüldöznék innen? Tudod, hogy milyenek az emberek. Tartanak azoktól, akik másabbak, mint ők. Gondolj a múltunkra! Az elődök sok olyan dolgot tettek, amelyekre én személy szerint nem vagyok büszke.

Boróka belekavart az összesűrűsödő kotyvalékba, és mélyet szippantott a feláramló gőzbe.

– Kész is van. Beleöntöm egy lezárható üvegbe. Ha hazaérsz, melegítsd meg kissé, úgy öntsd bele a cicus edényébe!

– Köszönöm! De nem feleltél a kérdésemre – erősködött Amália.

- Nem félek – hangzott a felelet. – Mi már más nemzetség vagyunk. Sokkal másabbak, mint a nagy őseink. Nem ártunk, csak gyógyítunk. Idővel majd az emberek is jobban megismernek bennünket és elfogadnak. Legalábbis nekem ez az egyik nagy álmom. Szívesen járnék társaságba. Örömmel ismerném meg az életüket. Jó dolog remeteként élni, de bevallom, néha nagyon egyedül érzem magam, és az nem túl kellemes.
- Ezért kell a macska! No, de majd a születésnapodra hozok neked egyet – ígérte meg Amália, majd a fejére tette a hegyes kalapját, és búcsút intett Borókának. – A hálám örökké üldözni fog. Nem felejttem el, amit a macskámért tettél. A vihar kísérje utadat!
- Neked is, hazafelé! – mondta Boróka, s az ajtóból hosszasan integetett a seprűjén elröppenő Szilánkos Amáliának.

3. A makacs seprű

Az őszi napok lassan teltek. A faleveleket először sárgára, majd vörösre festette a természet kifinomult varázsecsete. Boróka imádta az ősz színeit. Naphosszat szeretett üldögélni nyikorgó hintaszékében az ablak mellett, egy kockás pléddel félig betakarózva, s olyankor egy csésze finom, meleg csipkebogyóból készült tea társaságában csodálta a fákról leszállingózó levelek kecses táncát. A tűzhelyen halkán rotyogott az ebéd. Boróka már majdnem elaludt, amikor egy recsenésre lett figyelmes.

– Odakint jár valaki – mormolta magában.

– Hahó! Boróka néni! Én vagyok az, Palkó! – hangzott odakintről. – Vendégeket hoztam... ha nem baj.

A boszorkány felállt, odabicegett félig korhadt ajtajához, amelyet lassú mozdulattal tárt ki.

– Miért lenne baj? A denevérpálánta csipkedje meg a fületeket! – üdvözölte az ajtóban álló gyerekeket Boróka.

Palkó és a két másik gyerek dermedten állt a házba vezető deszkalépcsők előtt. A boszorkány is értetlenül álldogált egy darabig, fejét vakargatva, majd megszólalt.

– Óh, értem már! Azt hiszitek, hogy mérgemben mondtam, amit mondtam. Ez a boszorkányok egyik üdvözlési formája. Szerencsét hoz rátok.

Palkó elmosolyodott, de a lány és a fiú, akiket magával invitált, még mindig fagyottan cövekeltek az avarban.

– A barátaid jéggé fagytak, pedig még nincs itt a tél – mondta nevetve Boróka Palkónak.

– Nem kell félni tőlem! Vagy ijesztőnek látszom?

– Nem – szólalt meg végre a kislány is. A mellette álló fiú viszont továbbra is némán meresztette a szemét.

– Akkor rendben. Az emberek gyakran párosítják össze a rútságot a gonoszszággal. Persze megértem a fiatalokat. Az első benyomások jelölik ki a bizalom határait. Gyertek beljebb!

Boróka visszabicegett a hintaszékhez, s leült. Palkó belépett a házba, s a gyerekek követték őt. Mindhárman megálltak a boszorkány előtt, s az ismeretlen fiatalok bemutatkoztak.

– Én Gergő vagyok.

– Én pedig Antónia.

– Antónia? – csillant fel Boróka szeme. – Az remek név egy boszorkánynak. Nem szeretnél boszorkánypalánta lenni? Én szívesen kitanítalak mindenre. Macskákkal kommunikálni, varázsűzözetet készíteni, baglyot megbabonázni, viharban seprűn lovagolni és minden másra, amit csak szeretnél.

A kislány álmélkodva hallgatta a banyát. Ilyen dolgokról azelőtt ugyanis még soha nem hallott.

– Köszönöm, de egyelőre még nem gondoltam ilyesmire. Csak meg szeretnénk volna ismerni a nénit közelebről – felelte félénken.

– Hát, akkor... tegyétek azt! – mondta Boróka. – Nézzetek szét a házamban! Nem túl nagy, de nekem elég.

Gergő és Antónia ide-oda forgolódtak. Még sohasem jártak boszorkány házában. Tekintetüket végigsiklatták a repedt kandallón, az esztergált lábú ágyon, a szakadt könyvespolcon, az ódon konyhaasztalon, amelyen a tálak feltornyosulva álltak, és a hintaszéken, amelyen Boróka himbálózott.

Gergő észrevette, hogy az egyik szekrény tetején ül egy bagoly. A bal kezével abba az irányba mutatott.

– Ő Gertrúd – mondta a boszorkány, megelőzve a fiú kérdését. – Olyan csendes szegénykém, hogy néha teljesen megfeledkezek róla. Egész nap mozdulatlanul ül ott fent, csak éjjel repül ki a kéményen át, amikor én már alszom.

– A mi falunkban is él egy hasonló szerzet – mondta Gergő. – Fent a templomtoronyban. Mindenki Rudolfnak szólítja.

– Ismerem őt – bólogatott a boszorka. – Néha ide is feljön. Csap néhány kört a házamban, elkapkodja a legyeket, aztán továbbáll.

Az ajtó mellett állt még egy görbe lábú fogas, és egy faláda, amelynek Boróka seprűje neki volt támasztva. Mindhárom gyerek szeme megakadt rajta. A nyele kissé görbe volt, az összekötött cirok pedig poros, mintha nemrég takarítottak volna vele. Egyáltalán nem tűnt varázsseprűnek. Amolyan hétköznapi seprűkinézete volt. Talán még Akácövölgy utcaseprűjének is különb állapotban volt a seprűje, mint Borókának.

– A néni tényleg tud viharban seprűn lovagolni? – kérdezte félszegen Antónia.

– Még szép, elvégre boszorkány vagyok. Nem hiszitek?

A gyerekek jobbra-balra rázták a fejüket.

– Hogy Boróka néni boszorkány, azt éppen elhisszük, de hogy repülni is tud, azt már nem. Az kész csoda lenne. Olyan eddig csak mesekönyvben olvastunk.

– Akkor épp itt az ideje, hogy túllássatok a mesék világán, és higgyetek a csodában! – felelte Boróka, s határozott mozdulattal állt fel a hintaszékéből.

Megnyújtóztatta végtagjait, a pulóverére rávett még egy kabátkát, felkapta a seprűjét és kísétált a házból, közben intett a gyerekeknek, hogy kövessék őt. A három fiatal lelkesen sietett a boszorkány után. Izgatottan várták, hogy mi fog történni.

Boróka megállt a háza előtt, bal kezének mutatóját megnyálazta, majd a magasba tartotta.

– Hm, erős északi szél – suttogta. – Sebaj! Annál jobb.

A seprűt a lábai közé vette, testét megfeszítette, s a nyelet megmarkolva nagyot kiáltott.

– Útra fel!

Igen ám, de Boróka hét másodperc eltelte után is ugyanott állt, ahol azelőtt. A gyerekek összenéztek.

– Kifogyott a benzin? – csipkelődött Gergő, és elnevette magát.

A boszorkány fancsali képpel bámult rá.

– Kissé kekeckedik a járművem, de nem kell aggódni! Nem ez az első eset, hogy nem akar repülni – magyarázta Boróka, közben pedig két kezével megrázta a nyelet. – Ne lustálkodj nekem pont most! Indulj már, hogy a fanyűvő bogár költözzön beléd!

Palkó sem bírta ki megjegyzés nélkül.

– Az is lehet, hogy csak sepregetni lehet vele, hisz tetszik tudni, hogy ez... csak egy seprű.

Antónia nem mert viccelődni a boszorkánnyal, de a felbátorodott Gergő folytatta helyette is.

– Nem az lehet a baj, hogy a légügyi hatóság nem adta meg a felszállási engedélyt?

Már mind a hárman nevettek a helyzeten, amikor Boróka a cipője sarkával jól megbökte a seprű végét.

SUTTYY!!!

– Azta! Oda nézzetek! – ordította el magát Palkó, amikor a boszorkány kirobbanó erővel emelkedett a magasba, a szemük láttára.

– Te jó ég! Ez tényleg tud repülni! – kiáltotta Gergő immár lefagyott ábrázattal.

– Ez csoda! – harsogta az eddig csendes Antónia. – Álmodom? Vagy tényleg az az öreg néni repül ott a magasban, akivel az imént megismerkedtünk?

– Ha ez álom lenne, akkor most mind ugyanazt álmodnánk – mondta Palkó.

Boróka hatalmas körívben húzott el az égbolton. A felhők pereméig szállt, majd visszafordult.

– Háháhá! Na, ezt nézzétek, ti kis kételkedők! Még hogy nem tudok repülni? Még hogy kifogyott a benzin? Még hogy repülési engedély? Vigyázat! Itt jön Borókaaaa!!

A gyerekek feje fölött elsuhanva visszafordult a magasba, s még jó pár kört megtett, hogy teljesen lenyűgözze a vendégeit.

– Ez boszorkányság – jelentette ki Palkó.

– Remek érzés lehet repülni – ámuldozott Gergő.

– Mégiscsak boszorkány akarok lenni – mondta Antónia vágyakozva.

Boróka imádott a magasban cikázni. Szerette a sebességet. Szerette, ha a szél az arcába vágott, és imádott versenyezni a madarakkal. Hangos kurjongatással kísérve szelte az eget. A szíve ilyenkor nagyot dobbant, s a boldogsága határtalan volt.

– Juhééééé!! Viiiiííháááááá!! Huujjuujjuujjujj!!

– Rettentően élvezi – mondta Palkó. – És mi még csúfolódtunk vele.

– Majd bocsánatot kérünk – javasolta Antónia.

– Ha ez a néni ilyesmire képes, akkor képzeljétek, milyen büvereje lehet! – rémüldözött Gergő, akinek minden bátorsága elpárolgott. – Jobb, ha nem kötekedünk vele.

Boróka a háza felé vette az irányt, s fokozatosan lassuló tempóban közelítette meg a gyerekeket, majd a talaj fölött fél méteres magasságban leugrott a seprűről.

– Nos? Még mindig kételkedtek bennem?

A gyerekek a fejüket rázták.

– Elnézést kérünk, amiért csúfolódnunk mertünk önnel! – szólalt meg a kislány. – Nem gondoltuk komolyan. Mi még sohasem láttunk ilyen csodát. Ez varázslat. Még most sem hisszük igazán. Teljesen elkábultunk a látottaktól.

– Jó-jó, ne hízelegjete! Menjünk be a házba, mert idekint elég hideg van. Készíték nektek teát. Aztán elbeszélgetünk erről-arról.

A társaság bebattyogott a házikóba. A gyerekek az egész délutánt a boszorkánnyal töltötték. Miután jobban összebarátkoztak, pár óra elteltével már nagyokat nevettek, mulattak, s még egy százéves társasjáték is előkerült Boróka ládájából.

A nap már lefelé kúszott az égen, amikor elbúcsúztak egymástól. Palkó újabb ígéretet tett a visszatérésre, Boróka pedig nagyon boldog volt amiatt, hogy egy remek napot szereztek neki a vendégei, s hogy újabb barátokra lelt. A gyerekek pedig továbbra is abban a bűvületben lebegtek, amelyet egy délután leforgása alatt éltek át. Izgatta a fantáziájukat az a tény, hogy az eddig ismert világon kívül van egy másik, egy varázslatosabb, amelyet még csak most fedeztek fel.

4. Boróka csomagot kap

Eljött a tél. A hó lassan beborította az egész Hullámhegyet, de még Akácvölgyet is. Amerre csak a szem ellátott, minden hófehér volt. Csak úgy vakította a szemet a sok megcsillanó hópohely.

Hangosan csapódott ki Boróka házának korhadt ajtaja. A csapódás hatására egy nagyobb mennyiségű hókupac zuhant le a tetőről, s nagyot püffenve ért földet. A boszorkány énekelve sétált ki a házikóból, egy kosárral a kezében. Csuda jó kedve volt. Mint minden évszakot, a telet is nagyon kedvelte. A háza mögé sétált, talpa alatt csak úgy ropogott a friss porhó. Egy hókupachoz érve söpörni kezdte a bucka tetejét a seprűjével. Négy-öt csapás után hasított fadarabok bukkantak elő, amelyekből néhány nagyobb darabot hajított a kosarába. Boróka boszorkány létére számos varázslattal, bűbájjal megkönnyíthette volna az életét, de mégsem tette. Szeretett tenni-venni, dolgozni, mozgolódnunk a ház körül. Úgy érezte, hogy teljesen ellustulna, ha mindig csak varázslattal segítene magán. A testmozgást, az egészségének megőrzését nagyon fontosnak tartotta. Nagy ritkán fordult csak a varázsvilághoz. S ha már a testmozgásnál tartunk, Boróka minden áldott reggel - ha hiszitek, ha nem -, tornával kezdte a napot. Bizony, a torna még idős korára is fontos volt számára. Kellott is az erőnlét a seprűn való repüléshez, mert az nem valami tréfadolog. Néhanapján még a mindig lusta Gertrúd is utánozta gazdájának mozdulatait. Ott fent a szekrény tetején mozgatta meg magát, ha épp kedve volt hozzá. Neki viszont a fejkörzés ment a legjobban.

Boróka a teli kosárral visszaindult a házba, amikor észrevette, hogy Gedeon, a postagalamb közelít felé. A madár karmai között egy kisméretű csomagot szállított, amelyet Boróka ölébe ejtett, majd tovarepült.

Borókának még megköszönni sem volt ideje, annyira meglepte őt a helyzet.

– Ez meg mi lehet?

Gyorsan betotyogott a házikóba, ledobta a kosár fát, s mint a kíváncsi gyermek, feltépte a csomagot. Egy csodaszép, halványkék medál volt benne, mellette pedig egy levél Amáliától.

Boróka roppant boldog volt az ajándéktól. Dobott két hasábot a tűzre, beleült a hintaszékébe, és olvasni kezdte a levelet.

Drága Borókám!

A te zsenialitásodnak hála Hógolyó meggyógyult. Fürgebb, mint valaha. Nagyon boldog vagyok. Hálám jeléül, kérlek, fogadd szeretettel a levél mellé csomagolt szerencsehozó nyakláncot, amelynek a drágakövéét én magam csiszoltam ilyen szép formásra. Három védőigét olvastam rá, s a láncot is én fontam hozzá szikrázóindából. Kisebb, de nagyobb bajok esetén is segíteni fog rajtad. Remélem, épségben eljut majd hozzád.

A hegyes csőrű poszáta legyen veled!

Szilánkos Amália

U.i: Vigyázz Tűfoggal!

Borókának könnybe lábadt a szeme. A medált rögvest a nyakába akasztotta. Odasietett az ovális falitükréhez, koszos kezével letörölte róla a port, és büszkén forgolódott, hogy több szögből is lássa magát, új ajándékával a nyakában.

– Milyen finom csecsebecse. Kész mestermű. Szó, ami szó ügyes keze van ennek az Amáliának. Vigyázni fogok rá, mint a seprűmre.

Borókának aznap háromszor is volt alkalma megtapasztalnia a medál szerencsehozó képességét. Egyszer, amikor ismét fát kellett behoznia. Kiment a buckához, s amikor lehajolt, a medál égszínkék árnyalata megerősödött. Boróka felnézett, s észrevette, hogy a háza tetejéről megindult a hó. Épphogy el tudott ugrani, a súlyos kupac pont ráesett volna, de hála a nyakláncnak, megúsza a balesetet. Második alkalommal a tűzhelye mellett kuporodott a hintaszékében, s egy régi varázskönyvet olvasott éppen. Annyira beletemetkezett a könyvbe, hogy a teáscsészéjét a tűzhelyre tette, amely közben jól felforrósodott. Épphogy érte nyúlt volna, amikor a medál ismét világítani kezdett a nyakában. Nem sokon múlt, hogy a boszorka megégesse a kezét. A harmadik alkalommal pedig épp az erdőt járta. Egy korhadt fa mellett ment el, amikor észrevette, hogy a medál ismét élénk kék színben tündököl. Gyorsan szétnézett, s amint megpillantotta a kidőlni készülő fát, bukfeneket hányva ugrott előle. Végiggurult a hóban, mint egy profi kaszkadőr. Tetőtől-talpig havas lett a ruhája, de nem bánta, legalább megúsza a szerencsétlenséget.

Éjjel, lefekvéskor megcsókolta a medált, maga mellé helyezte az éjjeliszekrényére, és jókedvvel aludt el.

Másnap viszont rosszkedvvel ébredt. Annyira levert volt, hogy az ágyból is alig akart kimászni. Teljesen eluralkodott rajta a magány. Boróka általában mindig nagyon jól érezi magát egyedül a hegy tetején, de most valahogy bánatos kedvében volt. Társaságra vágyott. A sors - vagy talán ez is a medálnak volt köszönhető - vendégekkel örvendeztette meg őt. Palkó, Gergő és Antónia délidőben bekopogtattak hozzá. A boszorkány nagyon örült a gyerekeknek.

Rá is kacsintott a medáljára, mert azt hitte, annak köszönhetette az újabb szerencsét.

Elmormolta szokásos köszöntőjét.

– A denevérpálánta csipkedje meg a fületeket! Kerüljetek beljebb!

Három csészét vett elő, s tea helyett kakaót kavart a gyerekeknek.

– Szeretitek a kakaót? – kérdezte őket.

– Jobban, mint bármi más – felelte Gergő.

– Akkor jó. Az én kakaóm viszont különleges eljárással készül. Nem úgy, mint amit ti szoktatok inni. Én négyféle kakaót tudok készíteni. Télit, tavaszt, nyárit, és őszt. Most alkalomszerűen a télit fogom elkészíteni. Először is a csészébe frissen lehullott hót teszünk, azt megolvasszuk a tűzhelyen. Egy kiszáritott dióbelet kell belereszelni, erre jön a kakaópor, egy csipetnyi sóval és kétcsipetnyi cukorral, aztán elkavarom egy kiskanállal. Tavaszról kiszáritott akácfa virága és az abból készített méz kerül még bele. Ettől sziruposabb, sűrűbb lesz. Aztán pedig rászórom a megáldott fahéjat. Már csak a varázspor kell hozzá, és kész a finom kakaó.

– Varázspor? Az miből készül? – kérdezte Antónia.

– Az titok – felelte a boszorkány. – De ha tanítványomnak fogadhatlak, megtudhatod – kacsintott rá a kislányra.

A gyerekek idegenkedve vették el Borókától a csészéket, de illatra és látványra kíváncsúnak tűnt az itóka. Palkó kortyolt bele elsőként, majd Gergő és Antónia.

– Szent egek! Ez mennyei! – dicsérte Palkó a kakaót. – Életemben nem ittam még ilyen finomat. Mitől ilyen krémes?

– A varázspor teszi azzá – mondta Boróka. – Nektek is ízlik? – kérdezte a másik két gyereket.

– Imádjuk – felelték egyszerre.

– Szép nyaklánc – mutatott Antónia a Boróka nyakában himbálózó ékszerre.

– Köszönöm! Egy barátnőmtől kaptam. Varázsereje van – mondta Boróka büszkén.

– Tényleg? – kérdezte hitetlenkedve Antónia.

A boszorkány bólintott, s tenyerébe vette a nyakláncot. Amáliára, és az ő macskájára Hógolyóra gondolt.

Gergő felállt, letette az asztalra a kakaós bögrét, amit megköszönt, s az ablak felé mutatott.

– Idefelé jövet láttunk néhány nyuszt. Kint szaladgálnak a hóban.

– Igen, néha kijönnek az erdőből, és csemegéznek azokból a zöldségekből, amelyeket épp nekik hagyok kint, a farakás mellett – mondta Boróka, majd felállt, s az ablakhoz sétált.

. Hunyorogva figyelte, amint a háza előtti területen két nyuszt kergetőzött, felferve maguk alatt a puha havat. Látszott rajtuk, hogy jól érzik magukat, nincs mitől félniük. Boróka hirtelen a fejéhez kapott.

– Apropó, figyelmeztetnem kell benneteket valamire. Tudnotok kell, hogy az erdőben egy farkas tartózkodik. A neve Tűfog. Ha legközelebb hozzám indultok, legyetek óvatosak!

A három gyerek nagyot nyelt ijedtében. Farkassal ők még sohasem találkoztak. A Tűfog név eléggé elrettentően hangzott, nem is kellett mit hozzáfűzni.

– Nem akarlak megijeszteni benneteket – folytatta a boszorka. – Valószínűleg messze járhat. Eddig még csak egy alkalommal találkoztam vele. Mindenesetre rátok olvasok egy védőigét. Ezzel biztonságban lesztek.

Boróka levett egy könyvet a polcra, és fellapozta. Egy régi ütött-kopott fadobozból elővette varázspálcáját, és hangosan kimondta a varázsigét.

– Ezer búbáj, ezer átok, védőigét mondok rátok.

Antónia, Gergő, és Palkó nem éreztek semmit.

– Ez biztos hatni fog? – kérdezte a kislány elbizonytalanodva.

Boróka felhúzott szemöldökkel bámult rá.

– Kételedsz bennem, te lány?

Antónia elszégyellve rázta a fejét jobbra-balra.

A nap hátralévő részében Boróka elpanaszolta a vendégeinek, hogy mennyire magányos bizonyos estéken. Általában télen szokott ezzel így lenni, mert a többi évszakban el tud menni otthonról, ha egyedül érzi magát, de télen nem szívesen mozdul ki a házikójából.

Palkó nagyszerű ötletet talált ki arra vonatkozóan, hogy kissé megörvendeztessék a boszorkányt, de titokban tartotta, amíg Boróka ki nem kísérte őket a házából. Elkészöntek egymástól, s a gyerekek elindultak lefelé a hegyen, a boszorka pedig beletelepedett a kipárnázott hintaszékébe, ahol hamar el is nyomta őt az álom.

A három barát már kellő távolságra ért a háztól, amikor Palkó megállította a barátait.

– Pajtásaim! Lepjük meg Borókát! Olyan magányos szegény. Arra gondoltam építhetnék neki pár hóembert az udvarára. Amikor majd kinéz az ablakán, biztosan örülni fog, hogy nemcsak a havas tájat látja, hanem mosolygó hóemberek tucatjait.

Gergő és Antónia ezt remek ötletnek tartotta, s máris nekiláttak gyúrni a havat, persze fokozott óvatossággal, mert a farkas említése óta mindhármuknak inába szállt a bátorságuk. Halkan kellett visszaosonniuk Boróka házához, mivel nem akarták elrontani a meglepetést.

Már a hatodik hóember gyúrásánál tartottak, amikor a fák irányából egy reccsenést hallottak. Odaugrottak a legnagyobbra sikerült hóember mögé, s úgy remegtek, mint a kocsonya. A nevető hóember mögül félve lestek ki, s amikor megpillantották, hogy ki volt a zajkeltő, rögvest megnyugodtak. Tűfog helyett egy éhes mókus evickélt ki az egyik bozótból.

Némi élelemért jött. Hóbuckáról-hóbuckára ugrálva a Boróka által fára akasztott madáretetőhöz igyekezett, amelyből kicsent néhány nagyobb mogyorót, majd elégedett arckifejezéssel elsomfordált.

A gyerekek mosolyogva nézték végig a mókus akcióját, majd folytatták a hóemberépítést. A tervük sikerült. Fáradságos munkával ugyan, de végül huszonhárom kisebb-nagyobb, soványabb-kövérébb hóember hajladozott a banya háza előtt.

Boróka másnap reggel korán ébredt. A magány ismét eluralkodott rajta. Karikás szemekkel nézett fel Gertrúdra, aki kipihent ábrázattal bámulta Borókát.

– Ha a boldogság nem keres engem, majd megkeresem én ökelmét – mondta a boszorka a bagolynak.

Fáradtan tötyögött oda az ablakához, s amikor kikukucsált, nem hitt a szemének. Sietve dobta fejére csúcsos kalapját, felkapott magára még egy pulóvert, és papucsban rohant ki az udvarra. A düledező hóemberek látványa nagyon boldoggá tette őt. Mindegyik hóból készült szobor mosolygott. Ágakból kanyarodott a szájuk, dióból volt a szemük, fenyőtobozból az orruk, és még karjuk is volt.

– Már meg is találtam. Hallod, Gertrúd! – kiáltotta a ház felé. – Ez gyönyörű. Hóemberek! Hóemberek! Sziasztok! – kiáltozott fennhangon a boszorka. – Nem vagyok már egyedül!

Úgy, ahogy volt, papucsban táncolta körbe őket. Énekelt, visítózott, nevetett, annyira örült a mosolygó vendégeknek.

A három gyerek odalent a faluban szinte hallani vélte Boróka mulatozását. Vidáman siettek az iskolába, közben jóleső érzés járta át lelküket. Boldogok voltak, hogy örömet szerezhettek a boszorkánynak.

5. A boszorkány karácsonya

Boróka nagy, kopott üstjében kavargatott éppen, amikor hirtelen rátört valami furcsa érzés. Tudta, hogy ünnepnap van, de ő még soha sem ünnepelte meg a karácsonyt. Minden téli ünnepet egyedül szokott tölteni. El is gondolkodott ezen.

– Ez egyszer másként lesz – mondta határozottan. – Elég volt az egyedüllétből! Minden karácsonyt veled kell eltöltenem – mondta Gertrúdnak, aki éppen a csillár egyik ágán ásítózott, figyelmen kívül hagyva a boszorka szavait. – De te még beszélni sem tudsz hozzám. Társaságra vágyom.

Hirtelen Rudolf röppent be a kéményen keresztül, Boróka házába. Ide-oda csapdosott, majd ő is rátelepedett a boszorka százéves csillárjára, a bagoly mellé, szárnyait összezárta, s megpihent.

– Látod, te kajla, még neked is jött vendéged – mondta Boróka gúnyosan. – Csak hozzám nem jön senki. Az emberek biztosan mulatoznak, ahogy ilyenkor szokták. Milyen jó lehet nekik. Megajándékozzák egymást, finom ételeket főznek, és feldíszítik a lakásukat. Talán nekem is kellene valamit kezdenem magammal. Csupa kosz az egész ház.

Borókán egyre jobban eluralkodott a karácsonyi láz. Nem igazán volt még neki igazi karácsonya, ezért elhatározta, hogy az idén vendégek körében fogja tölteni az ünnepet. Igen ám, de nem tudta, hogyan fogjon hozzá terve megvalósításához? Hogyan is verbuváljon össze egy nagyobb társaságot? Kiket hívjon? Hogyan hívjon?

– Az emberek nem fognak önszántukból idejönni – gondolta. – Még akkor sem, ha meghívót küldenék nekik, hiszen félnek a boszorkányoktól. Kivéve az a három gyerek. Ők biztosan eljönnek.

Nagy fakanalát rátette az üstre, leült nyikorgó hintaszékébe és tovább gondolkodott. A százéves csilláron gubbasztó bagoly és közben a gerendára átrepülő denevér figyelte, amint Boróka gondolkodik. A helyiség egyik sarkából kisebb hangyasereglet bújt elő, megcélozva a konyhaasztalról lepotyogott ételmaradékokat. Annyi elemózsia hevert a padlón, hogy a hangyák is ünnepi hangulatba kerültek.

Odakint farkasüvöltés hallatszott. Boróka felemelte a fejét.

– Hm, Tűfog is unja magát. No, de azért őt nem fogom meghívni vendégségbe.

Az asztalon egy kövér gyertya pislákol. A boszorka egyenesen a lángjába nézett. Amikor mélyen gondolkodott, mindig a táncoló gyertyalángba bámult. Ez hatásos volt, mert a lángba való merengés mindig ötletet adott a banyának.

– Megvan! – kiáltotta hangosan Boróka. – Mi vagyok én? – kérdezte saját magától. – Hát, boszorkány! És mit tud egy boszorkány? Varázsolni! – mondta diadalmasan.

Azonnal könyvek után kezdett kutatni. Először a polcain, aztán a háza más szegleteiben is. Feltúrta a ládáját, a szekrényeit, a fiókjait, közben bele-belelapozott néhány keze ügyébe került, rég nem látott, poros könyvbe. Régi képeslapok, fényképek és különleges bélyegek kerültek elő, majd nagy sokára rátalált arra is, amit keresett.

– Azt hiszem ebben lesz, ami nekem kell – mondta boldogan, miközben egy vaskos lexikont húzott elő egy régi ládából. – Hozzávalók: csapzott macska szőre, varjúnyelv, tavalyi tehén poshadt teje, erőre szótt pókháló és átszűrt békanyál. Ez mind van itthon – jelentette ki nagy örömmel, és azonnal összeöntötte a „kellékeket” egy tiszta üstbe.

Gertrúd és a közben ismét odébb reppenő Rudolf úgy nézték az eseményt, mintha valamilyen érdekes tévésorozatot bámulnának.

Boróka a nagy fakanállal belekavart az üstbe, és előkészített egy nagy tál lekváros fánkot is, amit még a délelőtt süített unalmában. Erre ráöntötte a kotyvasztott szert, és elmondott egy varázsigét:

– Perdülj táncra hosszú fánk, társaságot hozz reánk!

Abban a pillanatban a fánk, mint egy megbűvölt kígyó, kiugrott a tálból, kiszambázott az ajtón és letáncolt Akácvölgybe, ahol a falu minden szegletét bejárva összeszedett annyi embert, amennyit csak tudott. Utcáról-utcára, házról-házra járt, s minden emberhez eljutván rájuk tekeredett, egy csokorba fonta őket és repítette a meglepődött társaságot a magányos boszorkány házába. Az emberek nagyon megijedtek. Nem tudták, hogy mi történik velük.

Egyedül a három gyerkőc: Palkó, Gergő, és Antónia sejtették, hogy Boróka keze van a dologban. Miközben a fánk - mint egy öv, rájuk tekeredve - szállította őket a hegyre, próbálták nyugtatni az embereket, s elmagyarázni nekik, hogy semmi rossz nem vár rájuk, mert ez csak a jóságos boszorkány műve lehet.

– Milyen boszorkány? – kérdezte a falu cipésze.

– Még hogy jóságos? – harsogott a falu kertésze.

– És pont karácsonykor történik ez velünk? – kiáltozott a falu főszakácsa.

A falu lakói úgy érkeztek meg a boszorkány háza elé, mint egy kisvasút utasai. A hosszú fánk letekeredett róluk, majd összegabalyodott, és beletekerte magát a Boróka kezében tartott tálba. Hosszú csend következett.

Boróka és az emberek úgy néztek egymásra, mint egy mérkőzés előtt álló focimeccs ellenfelei. Végül Palkó szólalt meg.

– Szeretném bemutatni nektek Erdei Borókát.

Antónia és Gergő Palkóval együtt odaléptek a boszorka mellé.

– Mi már mind ismerjük őt – mondta a kislány. – Itt lakik a hegyen. Ő egy kedves, öreg boszorkány.

– Boszorkány! – kiáltotta valaki a tömegben, de aztán elhallgatott.

– Úgy van. Boszorkány vagyok, de a jobbik fajtából – lépett egyet előre Boróka. – Nem kell félnetek! Én nem ártok senkinek. Az utolsó élőlény, akinek valaha ártottam, az egy hangya volt, akire a délelőtt véletlenül ráléptem.

Egy férfi hangosan felnevetett Boróka tréfás megjegyzésén. Boróka is mosolyra húzta a száját; örült, hogy legalább egyvalaki nem fél tőle a három gyerkőcön kívül.

– Azért hoztalak ide benneteket, mert roppant magányos vagyok. Ez nincs mindig így velem, de most valahogy egyedül érzem magam. Bocsássatok meg, hogy csak úgy elrabolalak benneteket az otthonaitokból, de ez egyszer szeretném, ha közösen ünnepelnénk a karácsonyt. Elvégre én is itt lakom. Igaz, hogy a hegyen, de ez is Akácvölgy vidékéhez tartozik. És amellet nekem még... soha nem volt igazi karácsonyom.

Az emberek mind összesúgtak. Megvitatták a furcsa helyzetet. Mi legyen? Hogy legyen?